

Magdalena Svetina Terčon Simona Solina Albert Halász

Vrvohodci

Magdalena
Svetina Terčon

Prostor, v katerem je, ji je od nekdaj kot preozek plašč, zato ga je in ga še vedno razteza v neskončnost. Besede izgublja in sebe v praznini. Ko je tam, v gostoti Niča, se zaveda Vsega. Potem se vrne in (se) igra in je. Odvrže plašč in lahko s skače po vsem, kar je puhasto.

Simona Solina

Včasih se ji zdi, da je bila rojena na napačnem kraju. Njena notranjost pripada morju. Tudi tišini, samosti, ki ni osamljenost, temveč notranji monolog, v katerem obrača poglede na svoje življenje. Največkrat je ta monolog morsko filmsko platno, na njem se vrtijo doživeti in izmišljeni zapleti, razpleti, ki pripadajo hrepenenju po pristnosti medčloveških odnosov, iskrenosti. Svet je sicer lahko tak, kot ga vidijo drugi, lahko pa je povsem njen. Svet ljubezni.

Albert Halász

Vsaka zapisana misel, pesem, čez čas začne živeti svoje lastno življenje. Kot klon, odtisnjen na papirju ali lebdeč v digitalni meglici v etru, vedno, povsod. Ob srečanju z očmi se v razumevanju vsakega posameznika razkrije, razživi, se narodi le toliko, kolikor ga bralec lahko spusti sebi blizu. Monolog pisca tako postane dialog, pri čemer pa avtor molči. Zato je vedno vse razkrito, a hkrati vedno tudi nekaj prikrito.

Magdalena Svetina Terčon
Simona Solina
Albert Halász

Vrvohodci

.....
CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Univerzitetna knjižnica Maribor

821.163.6-1

SVETINA Terčon, Magdalena
Vrvohodci / Magdalena Svetina Terčon, Simona
Solina, Albert Halász. - Ljubljana : Javni sklad
Republike Slovenije za kulturne dejavnosti ; Lendava :
Javni sklad Republike Slovenije za kulturne dejavnosti,
Območna izpostava, 2016

500 izv.

ISBN 978-961-7010-04-6
1. Solina, Simona 2. Halász, Albert, 1969-
COBISS.SI-ID 89763329
.....

Magdalena Svetina Terčon
Simona Solina
Albert Halász

Vrvohodci

Javni sklad Republike Slovenije za kulturne dejavnosti
Javni sklad Republike Slovenije za kulturne dejavnosti, Območna
izpostava Lendava
Ljubljana - Lendava-Lendva, 2016

Kar tako (Copy paste)

Dva dela sta.
Tisti, po katerem se sprehajam
in se cesta odmika,
in tisti, v katerem nočem zmotiti
vsakdanjosti.

Dva dela sta.
tisti, ki se zrcali v jutru,
in tisti, ki se preda večeru.

Vmes si vedno ti,
ki si tukaj doma.

Kaplje kot dar

Nasanjala si bom ogromno svežo teraso
s pogledom na Zemljo v zlatem vesolju
in na njej tebe, kako me objemaš,
slonečo na ograji pripadnosti.
Kot jugo se s svojimi mislimi
obme zaletavaš,
ob obalo, rušiš trdni pomol.
Kako dišiš!
Po soli, ki se v zemljino skorjo vpija,
livadah, ki merijo čas,
po oljkah in vinu in kruhu.
Moja zavest se opija.
Zdaj stopava s sanjske terase
v morsko zavetje
in gledava kaplje,
kako odskakujejo s tal,
z juga prinešene za naju kot dar.

Zašito nebo

lastovke režejo nebo
obzorje šivajo na zemljo
do večera in nazaj do jutra
žanjejo zrele oblake
da bi zvezde sejale
v brazde noči in teme
a dan ne popusti
sonce ne pade
ni več setve ne žetve
prazno je nebo

nekdo prihaja po poti
vleče svoj konec za sabo
in razpara se zašito

nekdo prihaja po poti
manjka mu obraz
da bi bil to jaz

sonce spet zaide
iz noči se naredi dan
lastovke režejo nebo

Brezvetrje

Pestujem kaplje s tvojega čela,
ki sem jih pobožala s prodja.
Blazinice grejejo mehke spomine
in koža,
še vedno obarvana od tvojih dotikov,
sameva v raztezanju časa.

Čakam, da brezvetrje mine.
Takrat bo spet priplula tvoja ladja.
Zdaj vsak večer klešem upanje
v sivo skalo,
da boš našel pristan.

Veliki voz

Dajva, pomešajva
kurjo polt na najinih ledjih.
Potujva kot mesec,
ki vzhaja in tone!
Zaspiva v velikem vozu,
ki ga krmarijo sanje.
Z dlanmi si obrišiva čeli,
z bičem tleskni čez črno nebo!
Poljubiva zoro in mrak.
Čutiš, kako lepo je utonil
najin nemir?

Na poti

dvanajst rešetak trese leta
dvanajstkrat zakleta
čas minuli ujet v kletki
ne spusti na plan nabranih misli
raztreščenih besed in pogledov
niza in obeša vse na tanke niti

dvanajst zim in redko sonce
reži se mi do konca v obraz
zbira usedline jih odlaga mi v žile
vse ostalo zamujeno izzveni
pa vendar mi hoditi zaukazano
je v koloseku za svojo kri

Zvezdi

Za svoj dom sem si izbrala temo.
V njej lahko ponavljam svoje sanje
iz prejšnjega življenja.
Zagugam se v noč
pod ekvatorskim soncem
v tvojem naročju
in srkam sokove,
dokler ne pride jesen.
Takrat se prepustim kitom.
Z njimi zaplavam na sever
in skandiram pesem v valove.
Če bi bil mornar,
bi znal razbrati sporočilo
iz morske pene.
Ker nisi,
valovi udarjajo v prazno.
Zato me tema še posebno privlači.

Angel

Z bosimi nogami se spustim
prek skal med diamante
da bi bila to, kar sem od nekdaj.
Morje. Plankton, ki sije v noči.
Pesek na dnu, ki z jugom potuje
med bele oblake.
Sem vse izgubljeno in skrito,
tista, tisti in tisto.
Sem angel, rešitelj pogubljenih.

Zvezdni prah

oveneli zvezdi v očeh
v nočeh iščeta svoj sijaj
kakor pesem davno izpeta
kakor jesen odpadla z drevja
z nočnega neba dve zvezdi
padli sta mi v oko
dve zvezdi
padli sta ti v oko
rodili solzi dve
in še dve
ki na gladini duše lica
rišejo pot do neba
pišejo usodo srca
v globinah oči brišejo
vse izgubljeno
brezupno iščejo
temnih noči tolažbo

Pred dežjem

Pridružila sem se plesu lastovk
pred dežjem.
Bosa sem se pogovarjala s travami
in lovila dežne kaplje,
ki so podrsavale po konici jezika.
Molk v meni
je spregovoril zgodbo preteklosti,
ko je
ne tako davno
neka druga jaz
trepetala v napetem pričakovanju
prepovedanega.

Takoj zatem je začelo deževati.

Bron

Vse sem pomešala, vse!
Vse vdihe, izdihe,
vse plime oseke.
Kako naj vem, zakaj sem
rakom pripela ribje repe?
Jugo in burja sta se v bonaco skrila,
sonce odšlo je na vzhod.
Na potovanju sem pot izgubila,
trdna tla je luna stopila.
Padam v morje.
Sem pajčolan,
ki pesek prekrije.
Vse pomešano.
Vse ljubljeno.
Vse ljubljeno se v bron zlije.

Razpeto

razpet nad nami
le kako premore
toliko solz dežja
to nebo ti oblaki
ko dežuje naša
davno izjokana
gluha preteklost bol
le s čim se hrani
z medlim spominom
okusom poljuba
omamo razlito
s toplo sapo našo
z izdihnjeno tišino
gleda nas opazuje
ko zakrilimo letimo
svobodni na nebu
svobodni v sebi
otrpnemo ulito

Hitenje k Niču

Dolgo sem stala med zvezdami.
Lovila sem jih,
jih vonjala,
jih čutila.
Izmikale so se mi,
dokler niso spoznale,
da vztrajam.
A je bilo že prepozno,
ko sem zaznala,
da sem se z vsakim dotikom
malo pomanjšala,
dokler nisem postala
neznatna pikica
v brezmejnosti Niča.
Kljub temu sem lahko
v brezvetrje izšepetala pesem.

Kje prebivam?

Za tvojimi zaprtimi očmi prebivam
lebdeča v krošnji sanjarij.

Čakam,

da odpreš vrata svobodi
in strahu pokažeš izhod.

Da na nebo narišeš pot,
na katero bodo leteli
drobci fantazij in norosti.

Ti pa si sklenil zaloputniti vrata.

Velike obljube so vsule črke v žaro.

V zraku so ostali tresljaji.

Izpusti me!

V prahu

rodi me
senca na tleh
rodi me
za trdno skalo
ko pa tiho gre
ostanem sam
iščem se v sebi
a tam me ni
iščem se
ves iz sebe
me ni in ni

poleteli so v
misli okovani
ptički v nebo
šli so na dolgo
dolgo pot
vzeli so s sabo
senco mojo
in zadnji dih
lupina moja
tiha ostala je
skala preperela
tam na tleh

Samota

Ležim ob spokojnem telesu.
Nemirna hrepenim po dotiku.
Mogoče bi ga roka lahko izprosila,
a se ne premakne.
Iz pričakovanja,
da bi bile moje misli prebrane,
zaplavam v morje neodločenosti
in pod gladino sledim žarkom
na pokopališče sanj.

Kaj mi še preostane?

Utopi me

Z bleščeče gladine,
kjer nič ni resnično,
utopi me k sebi.
Pomešaj v pesek krvavo srce
in spusti nadme temino globine.
Pokliči zdravilce, šamane, ciganke!
Odpriva usta kot ribe v poljub,
za hrbet mi lezi,
vzemiva ta svet!
V naju pronica dano od zgoraj,
kot mreža ovija telo, vročina.
Počasi, v hladu izginja za zrkli.

Grem

pokrijte me črni spomini
prekrijte me črne misli
pozabite moj razorani obraz
slepi šakali in stekli psi
razrijte moje votle kosti
oglodane minule dneve

posujte se s pepelom
v kar sem se rodil v kar minil
pustite me na dežju
da bom težko črno blato
ne dotikajte se mojih sanj
pustite me prepihu

pome bo prišlo zamujeno
vse lepo kar me srečalo ni
sreča načakana neučakana
na hrbet me bo vzela in
tam takoj za obzorjem
v luknjo belo položila

Odmev

Pobožal si me po licu z neznano besedo.
Izrekel si jo, ker je ni mogoče zapisati.
Zvenela je drugače kot v tvojem razumu,
zato je nisem razumela.
Začutila sem jo kot hreščanje,
kot motnjo iz daljnih svetov.
Povsem neznanih, kot je bila neznana ona.
In nenadoma
si se tudi ti prelevil v prav tako besedo:
neznano, oddaljeno, s kovinskim zvenom.
Nisi me mogel več pobožati,
lahko si le hreščal v mojem srednjem ušesu.

Čudeži

Z mojih oči si postrgal prah.
Tako močno si ga stiskal v dlaneh,
da je dobil obliko želja.
Nova upanja!
Nagnjen nad odprto telo
si razprl dlani in spuščal čudeže name,
a jaz, jaz sem se zvila vase,
pobegnila,
da se ne bi ranila,
izkričala svoj strah, ki se je naselil vate.
Zdaj vsakič, ko me pogrešaš,
na čudeže ta strah obešaš,
v srce mi streljaš z barke trpljenja
in me puščaš,
da se valjam na cestah,
polnih prahu življenja.

Šepet

tvoj prah bi bil
bil bi tvoj ego
ego bi bil odmev
da bi bil večn
bi odmevu sledil
ko ujel bi ga
bi se rodil

tvoj izdih bi bil
bil bi tvoj odmev
odmev bi bil veter
da bi bil večn
bi vetru sledil ga lovil
ko ujel bi ga
bi preminil

Nocoj

Moje ptice smehovalke
so se odločile,
da bodo zapustile gnezda
v nič več pragozdu spomina.
Čisto potiho so zjutraj zaprhutale
in kot kapljice odrobencljale. Kam?
Že ves dan jih iščem, saj vem,
da se premikajo po polžje.
Če bi jih ujela,
bi jih mogoče s prgiščem sanj prepričala,
naj bodo spet pesem v mojem domu.
A moj korak je vse počasnejši.
K tlom me vlečejo okovi nešteto rok,
ki jih skušam pozabiti.

Vrtiljak

Rojstvo. Obtičala sem v zlovešči bonaci.
Nikjer niti sape, besede, pogleda.
Osamljene misli posedajo
na praznem vrtljaku
ki noče narediti niti kroga.
Kako velika bom zrasla in koliko stara?
Kakšen bo moj obraz?
Bom redko jokala?
Srce često dala?
Bom jaz ostala sploh jaz?

Cigan je pognal vrtiljak.
škrípanje je pregnalo bonaco,
krik je prinesel grobi nemir.
Beli konjiček pa v dir!
Naproti nevihtam,
z burjo se bosti,
solzam preprečiti pot!

Zlata griva se z leti osipa,
truden je beli konjiček.
Srce sem dala, neredko jokala,
v razpokah duše ubila na tisoče zmot.
V gubah na obrazu zdaj čutim mir.

Cigan, ustavi vrtiljak!

Po stopinjah

vtaknjen med napere
štejem vrteče se dneve
tebe še čaka Prater vem
spomini predragi minuli
ti ne hitiš meni se mudi
dvajset let ti za petami
pa saj veš sledim le tebi

premlevam si v naročju
kar mi je od tebe dano
pol tvojega pol vsega
tvoje oči tvoj pogled
pol modrosti pol izgleda
upam vso dobroto tvojo
in tvoje milo mi srce
kar imaš siromaštvo
in vem to je tvoje vse
to mi daješ
to je le zame

se spomniš
ko si me rodila
bilo je veliko snega
bilo ga je na pretek
bel in hladen zasajen
zasejan v moj značaj

Loviva se

Moje tvoje roke
se vzpenjajo proti nebu
in iščejo v neskončnosti časa
točko,
da se bodo prepletle.
Skupaj padava v globino,
a se ne moreva ujeti.
V obratnem sorazmerju
se izgubljava v času
vsak v svojo smer.
Obstaja upanje,
glede na to,
da je Zemlja okrogla?

Izterjevalec

V zaodrju življenja si iztegnil desnico
in mi s kazalcem iztaknil oko.
Napol slepa zdaj tavam,
sebe in tudi tebe iščem,
a naju ni,
kot ni celote obzorja dveh očes,
ni sence dveh prepletajočih se dreves.
Sem le jaz, slepa do nebes,
in ti, izterjevalec čudes,
ki mahaš z roko
in zaljubljenim dušam
iztikaš po eno oko.

Za konec

ko mi bo dano videti
bom razkazal svoj spomin
koliko smrti sem preživel
in koliko peklov prešel
kot Kristus na križu
s pokoro pribit da bi
poplašal za grehe vse
ki jih storil sem nehote
preslepil iskrene oči
ko sem trmasto molčal
ne dal glas prekleti
zamolčal svoje zmote
ko za las sem znorel hehe
eh ko bil sem le zase
ko bom lahko kače bom
pokazal vam vse svoje
zblojene misli madeže
in na riti zakrpane hlače

Moj angel varuh

Ob valovanju
morja in spomina
si me prijel za roko.
Skupaj sva odšla del poti.
Pokazal si mi svetlobo,
proti kateri naj bi hodila.
Sledila sem tvojemu sporočilu,
sprijaznjena,
da bom vedno iskala
najtežjo pot.
To me izpolnjuje.
In spoznanje,
da si vedno ob meni.
Moj angel varuh.

Vase ubita

Plenim z očmi in jem z dušo.
Shranjujem v škatle spominov.
Nanje lepim vonje, oblike in barve,
jih zlagam v svojo intimo.
Potem jih zakopljem.
Nič več ne dišijo.
Plenilski pohodi se dalje vrstijo.
Duša nažrta, z bolešno fantazijo,
umira na obroke,
v škatlah nerojeni otroci
z vijolicami v očeh ihtijo.
Svet postaja kvader in ne več krogla,
ko modra opna Zemlje izginja
in ostaja le še pekoče rdeč ogenj,
ki se mu vsak vase ubiti udinja.

Brezbesedno

pod jezik skril sem besedo
mi jo z jezikom ukradeš
položil sem jo pod palec
mi jo s palico vzameš
me z besedo tepeš in varuješ

grizljaš najin odžrti čas
navržem še sebe na gomilo
da ko prižgeš bo minilo vse
odživeto in skupno ubito
potem te odmislim nebo

Jezik

Ko ne vem,
kaj naj počnem z jezikom,
ga zavrtam globoko globoko
vate,
da ne zmoreva skupaj
roditi besed.
Samo misli,
ki pršijo na vse strani
izgubljene izgubljene.

Skuštrani lasje

Zakaj ne prideš,
da bi mi, kot na prejšnjem planetu,
skuštral lase?
Namesto tega izteguješ
svojo nevidno roko
in segaš z njo v moje drobovje,
skozi grlo do srca in naprej,
da skoraj izkrvavim.

Zakaj ne prideš
in se z menoj ne nasloniš
na stare zidove?
Namesto tega me navidezno polegaš
na kamnite postelje
in mi govoriš,
da me ljubiš, naj sladko ječim!

Sploh veš, kdaj in kje
si mi zadnjič skuštral lase?

V tihoti

tišina je večna ki je sploh ni
ne v zrcalu ne v pogledu oči

a kako težko pade ko nam je
v uho globoka z njo rana zadana

s tišino se začne in se konča vse
umre če je in se rodi če je ni

tišina je večna in je sploh ni
ne v zrcalu ne v pogledu oči

Bršljan

Stala sem v globoki dolini,
raztegljivega časa.
Bila sem ob tebi,
a se je tvoj pogled
prožil mimo.
Nisi se odzval
na moje dotike.
Nisi slišal moje govorice,
ko si se približal drevesu.
Nisi razbral mojega hrepenenja,
ko sem se ti približala.
Takrat sem spoznala,
da se nisi mogel zariti
v moje moje.

Bila sem bršljan.

Zmrzlina

Vroča poletja.
Siten dež na jesen.
V meni zmrzlina.
Brez razodetja.
Nisem milina.
Osute besede.
Sneg in zima
pomladi vir.
Goreča polena
niso dovolj,
da našla bi mir.

Krog

v vseh svojih hladnih dneh
hranim potoke in reke motne
v gorečem soncu vročičen
se z vodami hitrimi lovim

skrijem se goreč žareč
v ogenj v tople dlani
pazite da ne dogorim
pazite da ne ugasnem

v brezčasju tavam blodim
mižim in se spet lovim
sem voda sem ogenj
se nikoli ne dohitim

Skrivnost

Na cesti leži droben kamen,
ki ne pripada nikomur,
a vendar nas povezuje,
saj se vsi, ki gremo mimo,
spotaknemo obenj,
a nihče ga ne more premakniti.
Ta kamen je selivec,
prihaja med ranjene duše že tisočletja
in jih skuša povezati.
Želim si, da bi jutri ti,
ko bom zopet prečila cesto,
stal ravno tam, pripravljen na objem.
Šele potem se bo kamen
lahko odkotalil drugam.

Tišina

Pod mlečno cesto tišina diši.
Noč je res tema.
Polena v peči gorijo.
Spanec prihaja
odrešen od mestnih luči.
Spanec prihaja.
Gorijo polena, žarijo oči.
V temo narišem srce.
Mehak plet me obdaja.
Tišina diši.
Mlečna cesta bedi.

Medli akvarel

razfrčkani dnevi visijo na zori
v jutru hladnem meglenem
sušijo solze popivnate davi
bledi zmečkani slabo oprani
pobrisali so na tisoče noči
umazanijo gnilobo ljudi
krvave sledi vsakdanjosti
stekleno krhke obljube vse
prazne lobanje in glave kot
napolnjene črne pepelnike
melanholijo mrtvo pijano
zabrisane smrdljive sledi

jaz pa brezmadežno čist
vzeli so mi devičniku grehe
obsijano jutro vse čisto
noči nikjer so mi ga slekli
in spomine misli hotenja
le kaj je bilo kdo storil je to

molč le molč se mi oglašča
amnezija je vrgla kaos s trona
in zavladata je sama čista
kraljica izguba spomina

Oddaljevanje

Sposodila sva si prazen dom
in v njem zakurila
svoje hrepenenje.
A kaj, ko stojiva
vsak na svoji strani stoletja.
Od daleč gledava,
kako ogenj topi najine korake.
Ko naj bi se približala,
potrka na moja vrata
močno močno,
da se zdrzneva
in odideva vsak na svojo stran.
V praznem domu
bo ogenj dogorel sam.

Kje je Svetu lepo

Ljubiš me nežno.
Razstreljena odhajam.
Ptiči letajo nizko.
Pokrijem se čez uho.
Zarodek.
Zvijem svet vase.
Tu mu je končno lepo.

Razdvojenost

ovit v tišino jutranje sape
nov dan išče izhod iz noči
nato se razcepi na dvoje

noč je sama dan je sam
zvečer spet ležeta skupaj
da jutro nov dan dočaka

Razklanost

Neko jutro,
ko sva se zbudila,
se je
najin otok
razpolovil v najinem morju.
Vsak na svoji obali
sva oprezala
za školjkami in raki tisti dan.
Poslala sem ti steklenico s sporočilom,
a sem videla, da nisi odšel ponjo
v penasti val.
Zlahka bi se vrgla v morje
in se našla na pol poti.
Zlahka bi si izrekla besede.
Zlahka bi si pomahala.
A sva si obrnila hrbet in šla
vsak na svojo stran otoka.
Mojega so prerasle palme,
tvojega morska trava.
Sedaj mi ne preostane drugega,
kot da počakam na ladjo.

Senca

Do tebe sežem le takrat,
ko se podaljšam v senco na rivi.
Ob soncu, ki tone,
pogrezam se vanjo.
Vase in vate.
Postanemo eno.
Samotni zalivi.
Ljubezni obrat.

Brezobrazno

snel sem si obraz
bom všečen in le tak
izrezan negotov izraz
iz konteksta večer

zamenjal sem si obraz
si sposodil tvoje gube
lica in črne podočnjake
visoko čelo robove lica

nosim te v pogledu obeh
v ogledalu svojem in tvojem
z dvema obrazoma sem Janus
zagledan v začetek in v konec

Za ta trenutek

Ležim v tvojem naročju
in se predajam.
Tvojim mehkim dlanem
in vetru.
Govoriva si tišino.
Sprašujem se,
zakaj sva se izgubila
vsak v svojem času.
Bolela.
Hrepenela.
In poznam odgovor:
Za ta trenutek.

Veter v jadrih

Odprem usta.
Vdihnem vsa morja sveta.
Vame preidejo ribe in raki,
kiti in plankton
in ladje zapolnijo glavo.
Plujem.
Veter v jadrih.
Valovi ob bokih.
Ribe in raki in kiti in plankton
postanem sama,
obljubljena njemu,
ki dela oseko in plimo
in s sladkim jezikom
požira mojo intimo.

Čista ljubezen

pijavke nasesane
zastrupljene krvi
izsesale so zlobo
nabrano čez čas

čistun spet golta
ukradena sladka
poželenja grehe
redi si tolsta jetra

(svoji Veneri zlaže
brezgrešno ljubezen
črno kri in salo belo
špricne ji v nedra)

Onkraj

Nekoč si klical moje ime
s skale Onkraj.
Če bi te slišala,
bi se mogoče srečala na pol poti.
A nisem.
Zaslutila sem,
da mi ne boš nikoli česal las.
Obsojena vsak na svojo obalo
sva počakala, da je hrepenenje ugasnilo.
Zdaj tu pa tam
pogledam na ono stran in vem,
da me ne vidiš več.
Spletaš kite iz nekih drugih las
in gladiš drugo mehko kožo.

Kdo ve,
koliko mene je še med tvojimi prsti?

Do izumrtja

Tukaj lahko čakam.
do onemoglosti,
izumrtja.
Poleti s Perzeidi plavam,
pozimi burjo pozdravljam.
Vmes čakam na jugo.
Tukaj sem vse in nič hkrati.
Snežinka, ki potone v ribja usta.
Plankton, ki me ob namakanju nog
v nočne globine z iskrami mami,
da me odplavi.
V naročju milosti sem tista,
ki jo tvoj objem zdravi.

Ars poetica

prikovali so oblake
na veke na veter
tako je vse mirno
ne gane se nič nič
čaka na utrip luč
na gib skala premirna
vse minljivo stalno
na bit vsevečno
velika gora na noč
lahko in ja mirno
za lahko noč in
na nemirno jutro
prikovali nanje
so sence zmuzljive
in sonce prehitro
in luč na plafon
da mežika na poti
napoti očem in
sitnim odmevom

zahropel gramofon
z muziko za ples
dogorela cigareta
počasen ples
pod nogami in
počasen tog jazz
iztresena semena
povešeno klasje
sem jaz jaz jaz
ki plešem le s sabo
le jaz jaz jaz

Obisk

Vstopil si v moj večer
in ga spremenil v jutro.
Kozarca neizpite penine
sta se lovila s prahom na stari mizi.
Skodelici, porumeneli od čakanja,
sta srkali žarke pozabljenega sonca.
Nisva opazila.
Samo drug mimo drugega sva šla,
ne da bi oskrunila sliko,
saj sva vedela,
da bo ta trenutek ugasnil,
ko bo eden od naju odprl vrata.

Gola

Skozi noč tipam za svojim golim telesom.
Povsod groba raševina.
Stegujem dlani proti obljubljenim nebesom.
Kozarec sladkega vina
ne more nadomestiti krvi v meni.
Ta je odtekla, vroča, brbotajoča,
medtem ko sem se iskala,
medtem ko sem ljubezen dala.
V hladu jeseni pristala.

Obup

v slepoti in brezčutnosti dotika
obnemeli glas išče izgubljeno parabolo
pajčevina zvezd upočasnjuje mu korak
lovi muhasti značaj trmastih misli

vse je sivo svetlo sivo temno sivo
le sivo sivo sivo in črno črno črno ...

lene veke in zavarjene pupile
vosek v ušesih vosek na prstih
toksične misli vlečejo k tlom
medtem ko sije greje sladko sonce
obilno se cedi vroč zlati med
joče le ki jokati in stokati hoče
svetloba premaga vedno temo

je iluzija sreča ali je iluzija nesreča

Tkalca

Lotila sva se tkanja.
Nevešča sva risala vzorec in
iskala volno zamolklih barv.
Ko pa sva se lotila pravega dela,
so najine roke tkale v različne smeri
in popačile načrtano sliko.
Tako sva spoznala,
da ne bova uspela.
Material in statve sva podarila
in šla vsak v svojo smer.

Jugo

Morje se razliva
in jaz ne ležim na rivi,
da bi me odplaknilo,
odvzelo,
v globino,
kjer rumena tišina biva,
odložilo.

Prebujanje

pastelno razmazano
se prebuja v škatlo
vso prozorno tja
za dobro jutro še
v sanje spanca ujeto

odstrne del tebe kar gre
zasadi rezko bolečino
v zatilje v drobovje a
v peklu nihče ne ostane
za vedno zavedno

nato lebdiš zmečkana
a čista sušeča se duša
s katere so kaplje sprale
s kredo napisane laži

Vrtoglavica

Na obrobju zgoščenega jutra
mi prinašalci ponujajo
obrabljene zgodbe.

Kako naj jim rečem,
da ni pravi čas zanje?

Na obrobju zgoščenega jutra
rabim toplo dlako in prgišče tišine,
da si z njo zanetim dan.

Na obrobju zgoščenega jutra
rabim tebe.

In ti?

Na drugi strani sveta
se igraš s sokoli in hodiš
po pomladi,
ker je na tej strani
vse postavljeno na glavo.

Prekletstvo

V duši pestuješ moje oko.
V srcu hladne odločitve.
V glavi zmeda ustvarja svoj napev.
V dlaneh držiš boke.
S prsti mi preplezaš skozi lase.
Svila se razgrinja.
Mehko polega na prsi
kot sapa nežnega morskega vetra poleti.
Diši.
Diši po soli in po zakleti ljubezni.
Zakonom poželenja še ni dano,
kar pripada dvojini.

Dotik pozabe

nato vzame vse prav vse
vse do tedaj na dah ustvarjeno
kar misliš da je samo tvoje
vonj po dežju vonj pokošene trave
zalite stopinje v pesku plaže
senco glave spred obraza
dotike takšne in drugačne
migreno ob premrzlem sladoledu
lesk črepinje po hladnem pršu
ljubezen novo staro in mlahavo
vse ideje stare upe in želje
vzame še tebe da ustraši te
nato pa ker več ni za vzeti
vzame sebe in vse te misli
vse čudne blešččeče se reči

Sanjarjenje

Vsak na svoji strani mize
zreva
drug mimo drugega.
Meni zadostujejo zeleni travniki,
tebi pa niso dovolj gore,
ki bi jih rad premaknil.

Vsak na svoji strani mize
pestujeva skrivnosti.
Nič ne veva drug o drugem,
a vseeno skušava
uloviti leta,
ki naju ločujejo.

Tvoje srce

Postlala sem si na skali,
kjer je gorelo sonce.
Pod njo so odraščale ribje mladice.
Zdaj sem doma.
Kot mati riba, ki pije morje,
sem z enim vdihom odplavala
po rumeni stezi za obzorje
in iskala drugo, tvoje morje.
Z izdihom sem se vrnila.
Doma sem, doma!
Pod rumeno obleko
tvoje srce sem skrila.

Razpelo

vrvohodec tam gori hodi
na eni nogi na drugi nogi
lovi nad vsemi ravnotežje
na svoje nevidne si peruti
na kraje kril si život nabode
in ga dvigne gor na eni strani
in ga dvigne gor na drugi strani

redok smeh na enem koncu
na drugem stisnjeni zobje
napeta vrv na sredi žila
plesalec na vrvi svoji struni
lahko hodi sam v sebi
si na svoji poti si naproti

Iskanje

Iščem te v ledenem jutru.
Med sivimi skalami
in prgiščem zemlje.
Iščem te v praznem dnevu.
Med odtisi na pločniku
in obrazi v steklu.
Iščem te v osamljenem večeru.
Med plesom večč
in obletavanjem netopirjev.

Mogoče te bom našla,
ko bom zmogla preseči vesolje.

Rumeno poletje

To poletje je rumeno.
Rumene so smokve, besede in kamen,
kratka oblekica z razparanim šivom.
Rumena je moja šarenica,
ko se zazrem v rumeno morje,
v katerega se potapljajo ribe,
moja izpoved in solza, ki kane iz očesa,
sveča na mizi, ki utripa
v rumenih odtenkih samotnosti.
Rumeno je zoreče polje onkraj zaledja,
domače marelice,
luna, ki izginja sama vase,
perlica na prstanu želja,
rumen je cvet, ki me vso pokrije,
ko utonem v sanje.

Kamen sem sonce

v vsem tem mimohodu
sem brcnil v veliko temo
na svoji krožnici v komet
ki z licem kamna je svetil
pod noge nesramno bil je
le bil v spotiko in v obup

sem si mislil prav tako
potem pa neka dobra vila
mojih potez in značaja
me prijela je za zašlo roko

sem ji šepnil sladko v uho
si moje sonce si moj sij

Povsod

Želim si tvojega objema.
Čutim ga.
Na vsakem koraku me spremlja.
Se poigrava z menoj.
Izziva.
Diha za vrat.
Želim si tvojega objema,
čeprav vem,
da bi se odmaknila,
ko bi se me dotaknil.
Samota me ne ubija.

Kita sanj

Skupaj z zoro poljubljam
sledi nočnih dejanj,
čeprav še tonem,
z vrvjo okrog pasu in zapestij
privezana na otok sanj.
Od ostre trave krvavijo gležnji,
ne vem, kdo jo je posadil tja,
na travnik,
kjer se z jutrom rojevajo metulji.
Nenadoma vsi naenkrat vzletijo,
morbidnostim noči
zadnje sekunde delijo,
z mojo krvjo prepojeni
se ne dajo zmesti
in letijo, letijo kot nori
v svobodo zavesti!
Skoraj jutro, nočna kava.
Te kite sanj se ne da razplesti.

Poključvane želje

tiho vrane na majavem jutru
skrite v meglo odete v sivo
ključvajo v popljučvano jutro
o že zgodaj je zarečen dan

kakor da se nočejo želje
prebujene roditi se iz sanj
rajši umrejo preden misel
postane sladko dejanje

Postati veter

Pride dan,
ko ne morem več biti človek.
Noge se ne dajo v nogavice
in roke se skrivenčene odmikajo
od prahu na policah.
Takrat se predam tišini,
vsa v sivem razpredam nevidne niti,
pajkovsko razposajena
plešem s stonogami,
tonem v globini
za laž ustavljenega časa,
stojim na terasi in se prepustim pišu.
Vem, da mi bo nekoč dano postati veter.
Zato.

Ko padajo dnevi

S prosojnega poletnega neba
name padajo dnevi
in misli letijo, letijo,
skozi zrkla iščejo poti,
pristajajo v meni.
Letijo daleč vame,
kjer smo in nismo obenem,
kjer je vse mogoče, vse dobro,
kjer se lahko razdeliš na pol
in se polovici lovita med seboj.
Nato prenikneta druga v drugo
in se spet sestavita,
na novo, drugače, drugje,
dnevi pa padajo dalje
in moje misli ne vejo,
da so še vedno tu, v meni,
kjer zame in zate
polovice na novo
gnezdo ljubezni gradijo.

Iz sebe

veter se lovi med skalami
buta ob lasten bok širi mednožja
polzi med zobmi in kostmi
osušenimi rebri veter iz nebes
iz višav obljublja zarjo večer sij
s tal iz prahu pobere padle upe
pometa med jutri prazni polne dni
a ne ve ne da žene in išče le sebe
goreče si to ti goreče sem to jaz

Ognjemet

Podala sva se v zrklo večera
in legla na preprogo sveta.
Z odlitki rose v dlaneh
sva drsela po koži
in se grela.
Poplaknila sva puščavski veter
z žganjem iz leviša.
Veter je odpihal
razburkane misli
in stare podobe.
Stara vrvica je štrlela
v večer.
Zagorela sva
za drobec časa
in se spremenila v nič.
Preproga pa je za nama
pobrisala večer.

Krila

Sobotne misli bo čas, ki ga ni in je hkrati,
razvil v uresničenje.

Ne ve se,
na kakšen način, kdaj in kje.
Prepuščam se željam,
gnetejo se, se napletajo
v nekem redu, poznanem samo njim,
preizkušajo, česa se bojim.
Zemeljske projekcije uma
so kot prekletstvo.
Odženem se z zemlje v skoku,
obvisim v zraku.
Zamrznjena v posnetku,
ker nočem pasti nazaj.
Naj mi zrastejo krila!
Ali naj padem v morje!?

Pod dušo

dvigaš vse v višave globin
dražiš čute vse in naježiš
kožo s svojim žuborenjem
tečeš skozi telo vse prepojiš
mokra ob vsakem dotiku
a ostajaš med svojimi bregovi
vzela bi vse vem razjarjena
kot si le težko ukrotljiva
daješ življenje nudiš smrt
ples ti je dan ples si ti sama
nosi te kamen hraniš mulj
pereš loščiš zlato v sebi
le kam le kam hitiš nevesta
ki zadušiš vsak gorki poljub
saj te sploh ni a si neminljiva
delaš peno pleteš svoj pajčolan
bele čipke za utopljene vrtnice
tebi se klanja vse zeleno ob bok
vse hraniš in vzameš vse
kar ti je namenjeno usojeno
nikoli se ne ustališ postojiš
za hip nato divje menjaš strugo
orješ misli in orješ oko
zvesto nezvesta si stalna
nestalna razuzdano samosvoja
naplavljaš utopljenca svoje
rojevaš blage duše nad sabo
na svoji poti odnašaš prod
odlagaš vse kar za odložiti je
nad tabo pa kar je je nebo
pod tabo zemlja naša mati

morišče si ki bila si in boš
ko nas ni bilo in ko davno ne bo
ko nas bo za vedno odplaknil čas
o voda o reka o motna mora
o večno deroča se mila Mura

Ptica

Lahko sem vse, kar hočem.
Ptica s prhutavimi krili,
leteča preproga,
stalagmit na tvoji nočni omarici
ali pršica v tvoji blazini.

Lahko sem vse, kar hočem.
Bambus v pozabljenem gozdu,
nekdo nekoč nekje,
milni mehurček.

Ne morem pa biti,
ne v tem ne v drugih svetovih,
kar hočeš ti.

Krogi ljubezni

Vrtiva se v krogih ljubezni,
ki jih bela jadra od davnin
rišejo na poti okoli planeta.
Kje je veter, ki oče bo brazdam za najino barko?
Tvoja in moja stopala
s potvorjenega sveta tonejo v globino
in puščajo sled, ki pripoveduje o nama.
O tebi, ki misliš, da si učitelj, čeprav trdiš,
da se ne da zopet naučiti ljubiti.
O meni, ki želim večno ostati učenka.

Ribe so pojedle vse zvoke in brazd sledi,
pogoltnile veter.
Svet je utonil.
Zdaj se one vrtijo v krogih ljubezni.
Najina stopala pa so odletela v vesolje.

Pismo

lahek kot svila belina prečista
leže pod tinto razgaljen list papirja
vijuge možganov pustijo madež
modri orgazem prstov peresa
je le prisila poredna nedolžna
se zvija in stoka krivijo se črke

povedano zatava daleč izza pogleda
hlini užitek zapisana beseda

Rabim ...

Ne rabim ljubezni.
Samo tišino in topel sončni žarek,
ki šine mimo mojega obraza
na zemljo,
da se kapljica zablešči.

Ne rabim objema.
Samo hladni piš vetra,
da me opomni, da sem,
in da vzvalovi travo,
na kateri ležim.

Ne rabim spominov.
Samo tiste od včeraj.
Mogoče.
Ker so se izsanjali
v nekaj drugega.

V resnici rabim vse to.
V resnici rabim tebe.

Nesmisel

V dan odprte oči.
Stopam v temo.
Na kožo seda prah.
Korak se spotika.
Klecam.
V obris mavrice
iztegujem jezik
za dežnimi kapljami.
Sama.
Vojna.

Brezvolje

praske se množijo
kot bolhe na mački
razpraskane rane
skelijo srbijo

daj vstani in hodi
obračaš v prahu
si solze bo blato
daj zaživi malo

izvij se iz hube
spletenih spominov
poleti v sonce

pazi da ne zgoriš

Neužitni kruh

Včeraj sem pekla kruh iz spominov.
Vanj sem vgneta prgišče poležanih trav
z rahlo dvignjenimi glavicami.
Oprezale so za mano,
zato sem jim dodala ščepec zemlje
poteptane in jo posula s pepelom.
Malce solza je začinilo zgodbo,
ki se je pekla drugače, kot se je pisala.
Moram priznati, da je ta kruh
neužitni.

Pomol

Ko skriješ luč,
utrgam glavo od ramen
in jo zakotrljam.
Po slanem pomolu
se suče, opleta z lasmi,
svobode želi.
Potem pade, potone
in riba postane.
Lasje dolge luske,
zlat rep se blešči,
v zraku sedanjost obrne,
niti prereže,
zdaj več ne boli.

Ko pride sonca sij,
nov svet je rojen.
V njem daleč potujem,
spet na pomol se mudi
za tvoj objem.

Prerokba

vse razbito in uničeno
vse pozabljeno dobro
vse v senci lepo minulo
prav vse vsak drobec
vse kar vredno je spomina
se bo spet v celoto sestavilo
bo spet vse oživel
dobrota nikoli ne prešla
vse minulo bo kot sedaj
vse prav vse kar je dobro
kar je bilo in je še kje
v kotičku spomina v srcu
v podzavesti neminljivi
pod rušo v zraku in v etru
vse vse vse kar je imelo
smisel in zaželeno bit
bo spet na novo nastalo

kar je rodilo solze in bol
lice zmečkano in zgubano
bo za vekomaj pogubljeno

vse lepo in vse dobro
bo spremenilo ta svet
turobno obzorje bo mit

vse bo spet dobro lepo
ko bo sončni zahod
poljubil sončni vzhod

Vrvohodci

Ko prebiramo pesniške knjige, smo na sledi individualnega glasu, podobe glasu, ki se oblikuje iz pesmi v pesem in ki največkrat postane v našem srečanju s knjigo imaginarna podoba prisotnosti avtorja. Ta glas je lahko bolj ali manj izrazit, bolj ali manj enovit in od tega, kako jasno ga vidimo, prepoznavamo avtentičnost in izviranost. Kaj pa se zgodi, če stvari obrnemo narobe in če je en glas zavestno sestavljen, prepleten in včasih že kar do nerazpoznavnosti vzajemno sopostavljen iz treh glasov? Pomislil bi, da se bo individualnost s tem avtomatično zamazala in izbrisala, postala bo kalna in nerazpoznavna. A ni zmeraj tako. Paradoks in obenem vrlina Vrvohodcev leži prav v tem dejstvu, namreč, da vrv in njeni prehodi, piruete in nemirna hoja, ki se na njej odvijajo, niso zabrisani v poljubnem prekrivanju treh različnih pesniških modusov, gest, dihov, glasov, gibanj, marveč so zavestno strukturirani polifono, kot prostor odmeva.

Kaj je pisanje? Zmeraj in v modernem času morda zmeraj bolj je to prostor odmevov prebranega, neke vrste nadaljevanje napisanega, odzivanje na že napisano. Zloglasna intertekstualnost je tukaj le pogojno ustrezen pojem, saj ne gre za citatno nanašanje, za kolažiranje ali kak drug postopek tekstualne interreferencialnosti, marveč prej za gesto, za odboj, za sprožilni moment, ki tiči v predhodno napisanem. Po tem principu je tekst drugega odskočna deska, trampolin in zrcalo obenem, v katerem in prav zavoljo katerega lahko nastane. In na osnovi tega spet naslednji in tako dalje. Podobno si gre zamisliti nastanek te knjige. Aristotel v svoji Poetiki omenja Ajshila, ki izvede revolucijo v grškem tragiškem pesništvu, ko uvede na odru drugega igralca, iz monologa nastane odrski dialog, iz enega nastane nasprotje,

odmev, konflikt, oplajanje in nasprotovanje. Šele s Sofoklesom grška dramatika uvede tretjega igralca, s tem pa iz teznosti stopi v območje kompleksnosti. Tri je namreč število kompleksnosti, sinteze, fine diferenciacije. Šele tukaj nastane drama v današnjem pomenu besede in šele tukaj moramo prepoznati izhodišče te knjige, stopiti iz monološkosti enega sprva v dialog, kasneje pa z intervencijami tretjega pesniškega glasu v polifonost.

V pričujoči knjigi je bil sprva dialog med obema pešnicama, Magdaleno Svetino Terčon in Simono Solino, ki sta si dopisovali v pesmih, jih pisali sproti, odzivaje se na poprejšnjo pesem druge. Le stežka si predstavljamo ta postopek, če pomislimo, kako ustrezno in organsko se v ta dialog vklaplajo pesmi Alberta Halásza, ki ni imel lahkega dela loviti obenem iztočnice in znotraj svojih pesmi obenem nastavljeni iztočnice pesmim, ki sledijo, se pravi ustvarjati dvojni dialog znotraj že zapisanega in s tem na nek način ustvarjati dvojno vijačnico, DNK te knjige. Očitno so tematike in verjetno tudi nek izkušnjski horizont botrovali bližini vseh treh pesnikov. Vsi trije so ljudje knjige, živijo, delajo obdani s knjigami kot knjižničarji ali vodje knjižnic. Po drugi strani vemo, da zavedanje konteksta lahko pogosto predstavlja prepreko, čemu še pisati spričo fizične prisotnosti ogromne količine napisanega in natisnjene? Ugibam, da poleg omenjene obstaja še neka globlja povezava med vsemi tremi, neka konstelacija, morebiti sorodno razumevanje drug drugega kot ljudi, ki so v zapisu izven sebe, drugi in ki obenem iščejo tega drugega povsem v fizičnem smislu. Nagovor drugega, dialoškost, ki je pogosta forma teh pesmi, je muzikalično-erotično-eksistenčno naravnana, kar berem kot povezovalni vitalizem vseh treh avtorjev. Drugost je eden od osrednjih motivov, ki tvori osišče te knjige, ne glede na to, kdo je avtor pesmi. Drugost je potrebno najbolj dobesedno razumeti v primeru Alber-

ta Halásza, ki je s pričujočo knjigo prvič nastopil kot slovensko pišoči avtor, saj je doslej ustvarjal v madžarščini. Izredno malo je avtorjev, ki so sposobni ustvarjati tako pristno muzikaličnost v izbranem, ne pa v zibko položenem jeziku. Iskanje drugega, stanje biti izven sebe, približevanje „jaz“ preko pesmi in preko pesemskega pogovora v verzih, kot so: „v brezčasju tavam blodim / mižim in se spet lovim / sem voda sem ogenj / se nikoli ne dohitim“ pogosto zdrži lok izpovednega prav v posebni skrbi za glasbeno formo pesmi, ki je prav pri Halászu najbolj očitna.

Po drugi strani je med vsemi tremi pesniki izrazito povezovalna čutnost, ki preveva knjigo in me bralca zapeljuje v to, da jo berem kot enotno gesto, kot izdelek enega glasu, ki so obenem trije. Erotična senzualnost pesmi Simone Soline (recimo v verzih: „ostanem sama, obljubljena njemu, / ki dela oseko in plimo / in s sladkim jezikom / požira mojo intimo“) in nagnjenost k barviti alegoričnosti Magdalene Svetine Terčon (recimo v verzu: „vem, da mi bo nekoč dano postati veter“) ustvarjajo med njimi trikot, ki v svoji konstelaciji spominja na „tria prima“ iz Paracelsusove alkemijske teorije, po kateri so trije principi (neelementi) alkemije živo srebro, žveplo in sol. Prav v sobivanju teh treh elementov se dogaja tisto transformativno srečanje in dogodek, ki Vrvohodce dela posebne v širšem kontekstu aktualne slovenske pesniške produkcije.

Naj bralec sam presodi, kdo od treh pesnikov utegne biti kateri princip. Zagotovo je, da so s skupnimi močmi uspeli ustvariti knjigo, ki se bere, kot da je pisana z eno roko v mnogih jezikih.

Aleš Šteger

O avtorjih

Magdalena Svetina Terčon se je rodila leta 1968 v Postojni, osnovno in srednjo šolo je obiskovala v Sežani, na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani je najprej diplomirala iz slovenščine in hrvaščine, srbsčine ter makedonščine, nato pa še magistrirala iz sodobne slovenske književnosti. Po dvajsetih letih poučevanja slovenščine se je zaposlila v Kosovelovi knjižnici Sežana kot direktorica. Z literaturo se ukvarja z dveh zornih kotov: kot izvajalka in kot ustvarjalka. Vodi pogovorne večere z znanimi osebnostmi, zlasti iz literarnega sveta, bila je selektorica na srečanju pesnikov in pisateljev začetnikov v okviru JSKD ter več kot deset let vodja mednarodnega literarnega festivala Mlada Vilenica. Je članica več literarnih društev, med drugim Društva slovenskih pesnikov in pisateljev. Ukvarja se tudi z uredništvom. Objavlja že od študentskih let tako v literarnih revijah kot zbornikih doma in v tujini. Izdala je šest pesniških zbirk, eno z možem Davidom Terčonom, njena poezija pa je uvrščena v Antologijo slovenskih pesnic.

Simona Solina se je rodila leta 1971 v Trbovljah, kjer tudi živi. Tu je obiskovala osnovno in srednjo šolo naravoslovno-matematične usmeritve. Diplomirala je s področja virov pitne vode Zasavja na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani, kjer je zaključila študij geografije in zgodovine. Zaposlena je v Knjižnici Toneta Seliškara Trbovlje, kjer je bila zadnjih šest let direktorica. V prostem času se posveča promociji branja in bralne kulture, in sicer z različnimi prispevki, vodenjem literarnih in pogovornih večerov, s sodelovanjem v lokalnih medijih. V sodelovanju z Delavskim domom Trbovlje pripravlja in vodi družbeno kritične pogovorne večere homo S sapiens z različ-

no tematiko, ki je aktualna v slovenski družbi in širše. Še vedno poučuje, na Zasavski ljudski univerzi geografijo, v projektu izobraževanja zapornic v Sloveniji pa si je pridobila naziv Kompetentni učitelj za izobraževanje oseb na prestajanju kazni zapora in po njem. Je članica Društva za podvodne dejavnosti Trbovlje. Leta 2015 je izdala pesniško zbirko Pesek duš. V letošnjem letu so bile pesmi iz nastajajoče zbirke z naslovom Usedline objavljene v reviji Sodobnost.

Albert Halász se je rodil leta 1969 v Gornjem Lakošu. V Budimpešti je študiral madžarski jezik in književnost ter etnologijo. Dolgo časa je bil zaposlen v medijih, trenutno dela v knjižnici in kulturnem centru v Lendavi. Njegovo raziskovalno delo zajema predvsem etnologijo madžarske narodne skupnosti v Sloveniji. Objavlja večinoma v madžarskem jeziku, razen etnologije še poezijo. Je dober poznavalec madžarskega jezikovnega in kulturnega prostora in ga njegove poti vodijo v različne kraje in mesta, zaradi česar je eden izmed tistih pesnikov, ki ga ne beležijo samo leksikoni, ampak je navzoč v raznih plasteh sodobne pesniške stvarnosti. Objavlja v mnogih revijah, vabljen je na razne literarne festivale, je gost mnogih antologij, ureja pesniške zbirke, organizira in vodi literarne večere, literarne delavnice za mlade ustvarjalce, kratka, njegovo literarno udejstvovanje zaznamuje vse njegovo življenje. Objavil je več kot deset knjig, od tega šest pesniških zbirk v madžarskem jeziku in zbirko izbranih pesmi v slovenskem prevodu.

Kazalo

Magdalena Svetina Terčon

Kar tako (copy paste)	5
Brezvetrje	8
Zvezdi	11
Pred dežjem	14
Hitenje k Niču	17
Samota	20
Odmev	23
Nocoj	26
Loviva se	29
Moj angel varuh	32
Jezik	35
Bršljan	38
Skrivnost	41
Oddaljevanje	44
Razklanost	47
Za ta trenutek	50
Onkraj	53
Obisk	56
Tkalca	59
Vrtoglavica	62
Sanjarjenje	65
Iskanje	68
Povsod	71
Postati veter	74
Ognjemet	77
Ptica	81
Rabim	84
Neužiten kruh	87

Simona Solina

Kaplje kot dar	6
Veliki voz	9
Angel	12
Bron	15
Kje prebivam?	18
Utopi me.	21
Čudeži	24
Vrtiljak	27
Izterjevalec	30
Vase ubita.	33
Skuštrani lasje.	36
Zmrzlina	39
Tišina	42
Kje je Svetu lepo	45
Senca	48
Veter v jadrih	51
Do izumrtja	54
Gola.	57
Jugo.	60
Prekletstvo	63
Tvoje srce	66
Rumeno poletje.	69
Kita sanj	72
Ko padajo dnevi	75
Krila	78
Krogi ljubezni	82
Nesmisel.	85
Pomol	88

Albert Halász

Zašito nebo	7
Na poti	10
Zvezdni prah	13
Razpeto	16
V prahu	19
Grem	22
Šepet	25
Po stopinjah	28
Za konec	31
Brezbesedno	34
V tihoti	37
Krog	40
Medli akvarel	43
Razdvojenost	46
Brezobrazno	49
Čista ljubezen	52
Ars poetica	55
Obup	58
Prebujanje	61
Dotik pozabe	64
Razpelo	67
Kamen sem sonce	70
Poključane želje	73
Iz sebe	76
Pod dušo	79
Pismo	83
Brezvolje	86
Prerokba	89
Aleš Šteger: Vrvohodci	91
O avtorjih	94

Magdalena Svetina Terčon
Simona Solina
Albert Halász

Vrvohodci

Spremna beseda
Aleš Šteger

Urednica in jezikovni pregled
Magdalena Svetina Terčon

Oblikovanje in naslovnica
Albert Halász

Izdal in založil
Javni sklad Republike Slovenije za kulturne dejavnosti in
Javni sklad Republike Slovenije za kulturne dejavnosti, Območna
izpostava Lendava

Za založbo
Mag. Igor Teršar, direktor
Janja Magdič, JSKD OI Lendava

Tiskarna aiP Praprotnik

Naklada
500 izvodov

Cena
10 €

Ljubljana - Lendava-Lendva, 2016

„... trikot, ki v svoji konstelaciji spominja na „tria prima“ iz Paracelsusove alkemijske teorije, po kateri so trije principi (ne-elementi) alkemije živo srebro, žveplo in sol. Prav v sobivanju teh treh elementov se dogaja tisto transformativno srečanje in dogodek, ki Vrvohodce dela posebne v širšem kontekstu aktualne slovenske pesniške produkcije.”

Aleš Šteger

